

Túrmezei Erzsébet: Feri konfirmandus ruhája

I. (Utcán)

Jancsi: Milyen szép nap ez a mai!

Feri: Csak azon drukkoltam, hogy rákezd az eső és elázunk. Sajnáltam volna a ruhámat. *(Megáll és végignéz magán.)* Ugye milyen klassz? Mintha rámöntötték volna!

Jancsi: Jó szabása van, öregem! Készen vettétek?

Feri: Á! A Szabó KTSZ-ben csináltattuk. Mennyit kellett próbálni! Rettentően untam. De mit el nem szenved az ember egy klassz öltönyért.

Jancsi. Megérte.

Feri: Látod, erre is jó a konfirmáció. Kap az ember új öltönyt, miegymást.

Jancsi: Hát az igaz! Csak az a kár, hogy vége lesz! Egészen összeszoktunk a konfirmációi órákon. Még jó, hogy eljárhatunk ezután is a bibliaórákra.

Feri: Arra aligha jut időm. Olyankor edzésre kell mennem. Meg aztán minek is? Most már megtanultunk mindent. Mi újat hallanánk, nem igaz? De siessünk! A többiek biztosan gyülekeznek már. Nem akarok utolsó lenni!

II. (Utcán)

Jancsi: Szia, Feri! Csakhogy téged is látni!

Feri: Szia, Jancsi! Hát... bevallom, rég jártam a templom táján. De képzeld, öregem, keresztapa leszek. Én leszek a nővérem kisfiának a keresztapja. Ma lesz a keresztelő.

Jancsi: Ez aztán igen! És milyen jó még rád most is a konfirmandus ruhád!

Feri: Mi az hogy! Hiszen vigyázok rá, nem sokat koptatom. Most legalább nem volt ruhagondom. Csak elő kellett vennem a szekrényből.

Jancsi: A Tisztelendő úr emlegetett a bibliaórán. Szeretné, ha járnál. Megígértem, hogy elhívlak.

Feri: Sose strapáld magad. Nekem nem hiányzik. Megtanultam, amit kellett és kész. Szia. Sietek. A többiek autón jönnek. Látnád csak a keresztfiamat. Zabálni való kis kölyök. Feri lesz ő is.

Jancsi: Gratulálok. De – sajnálom, hogy hiába hívtalak. Hátha még meggondolod. Szia.

III. (Évek múlva, otthon)

- Feri: *(olvas, válaszol a kopogtatásra)* Szabad! Bújj be!
- Jancsi: Szia, Feri! Itt mentem el a házatok előtt, aztán benéztem egy kicsit. Mit csinálsz?
- Feri: Egy jópofa könyvet olvasok. Ismered? *(megmutatja)*
- Jancsi: Hallottam róla, de még nem olvastam.
- Feri: Hát csak olvasd el. Néha a hasát fogja az ember, annyit lehet rajta nevetni. Hanem, tudod, mi újság nálunk? Esküvő lesz. Férjhez megy Kati.
- Jancsi: Mi a csuda! Hát hány éves?
- Feri: 19. Tavaly érettségizett. Várj csak! Legalább meggusztálod a ruhámat. Mindjárt fölpróbálom.
- Jancsi: Szívesen. Addig belenézek ebbe a jó könyvbe. *(Feri el, Jancsi olvas és kuncog közben.)* Még mindig nem jössz? Menyasszony sem öltözik ilyen sokáig!
- Feri: *(Bejön a kinőtt konfirmandus ruhában.)* Sajnos van egy kis bökkenő. Ebben a göncben aligha mehetek el az esküvőre.
- Jancsi: Micsoda? Hát ebben akartál te esküvőre menni? A konfirmandus ruhában? *(Hasát fogja nevetésben.)* Ember! Mi jut eszedbe! Hiszen régen kinőtted! Ezt a cirkuszt!
- Feri: Hát... alighanem igazad van. Belenéztem a tükörbe, s magam is elképedtem. Most mi lesz?
- Jancsi: Hogy mi? Hát hogy újat kell kérned helyette az esküvőre. Világos! *(Elkomolyodik.)* Ha a Tisztelendő úr látna, azt mondaná: Látod, így kinőtted a lelki konfirmandus ruhádat is. Így nem elég, amit akkor olyan szépen megtanultál!
- Feri: *(Lehajtja a fejét)* És igaza lenne.
- Jancsi: Hiszen azért hívlak mindig: gyere már közénk! Ott a templomban, a bibliaórákon akar nekünk Isten kinőtt lelki ruhánk helyett mindig újat adni: új hitet, új szeretetet, új erőt.
- Feri: *(Végignézi magát)* Cifra dolog, mondhatom! Mi lenne, ha így kimennék az utcára??
- Jancsi: Kórusban nevetnének rajtad a srácok.
- Feri: Szegény szép konfirmandus ruhám! Milyen büszke voltam rád, s hogyan kinőttelek! És igazad van, Jancsi! Ha kívül látszanék, ami belül van, talán éppen ilyen nevetséges lennék. Megnőttem, de azért be akarom érni a régi lelki ruhámmal... Döntöttem, itt a kezem. Elmegyek közétek. Mert mit kezdjek az ilyen kinőtt ruhával?
- Jancsi: Hurrá! Ez aztán öröm! Ki gondolta volna, hogy ilyen eredményes lesz ez a ruhapróba?!